

Donna Ares

IZDAVAČ**buybook**

Radićeva 4, Sarajevo
Tel: + 387 33 550-495
Fax: + 387 33 550-496
redakcija@buybook.ba
www.buybook.ba

buybook

Turinina 7, Zagreb
Tel: + 385 98 232-813
buybook-zg@hotmail.com

ZA IZDAVAČA

Goran Samardžić
Damir Uzunović
Lada Jurković

Soba za nikoga / Donna Ares
Copyright © Donna Ares
Za bh. i hr. izdanje © Buybook, 2015.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kojem obliku bez prethodnog dopuštenja izdavača.

UREDNICI

Goran Samardžić
Ida Hamidović

LEKTURA

Edina Mizić

KOREKTURA

Iza Maljevac

LAYOUT

Boriša Gavrilović

FOTOGRAFIJA NA NASLOVNICI

Vanja Lisac (Magazin Azra)

DIZAJN NASLOVNICE

Ahmet Prošić

ŠTAMPA

Dobra knjiga, Sarajevo

Donna Ares

SOBA ZA NIKOGA

Sarajevo / Zagreb, 2015.

DONNA ARES

SOBA ZA NIKOGA

Primijetila sam to djevojče od kad se pojavila na sceni. Gotovo su prošle dvije decenije od tada. Bila je drugačija od ostalih, bila je svoja. Osvježenje u bari zvanoj estrada. Osvojio me taj unutrašnji bunt, ta pozitivna drskost, samopouzdanje s pokrićem. Snažnim pokrićem. Bio joj je dovoljan samo taj prekrasni, baršunasti alt, ali to je bio tek početak njenih aduta. Pisala je lijepo, kvalitetne stihove za svoje pjesme. Čarobno svirala klavir. Kantautorica, jedna od rijetkih na našim protorima. Prolazile godine. Muzika se sve češće iz umjetnosti pretvarala u svoju suprotnost. Trčalo se za komercijalnim, jeftinim pjesmuljcima kratkog daha, ali dobre prođe kod publike, sa sve manje zahtjeva i ukusa. Pitala sam se hoće li Donna uletjeti u zamku, početi snimati ono na šta se masa "palila", na glupave i bezvrijedne tekstove koji se uglavnom svode na prohode, opijanja, aluzije na seks. Riječju, ono što je počelo žariti i paliti, što je donosilo brzu zaradu a ostavljalo gorak okus u ušima i dušama onih koji vole muziku kao umjetnost. Nije uletjela, ostala je dosljedna sebi. Muzika joj nije bila biznis. Muzika je bila i ostala njen život, njeno sve. A onda sam slučajno na nekom internetskom portalu vidjela fotografije na kojima je djelovala mršavo, iscrpljeno, slabo. Da budem jasna, nikada ranije se nismo čule, kamoli vidjele, znala sam je jedino s TV-a i čestih pregleda njenih YouTube snimaka. *Idi, idi moja vilo* i *Vremena za nas* slušala sam bezbroj puta. I ostale njene izvedbe, no, ove dvije su me "kupile" za sva vremena. Iskreno, pogled na fotografije me štrečno, pa i uplašio. Da nije anoreksija ili...? Dalje nisam išla, nisam smjela. Pomislila sam da je to ipak profesionalna deformacija, pa ipak je iza mene trideset devet godina ljekarskog staža. Nažalost, vrlo brzo nakon toga saznala sam istinu. Sama Donna je obznanila da boluje od raka. U već poodmakloj fazi, s metastazama. Otvorila je stra-

nicu na Facebooku i redovno obavještavala fanove o toku svoje bolesti, što radi i danas. Godinama sam razmišljala o ljudima koji se nađu oči u oči s tom bolešću. Činilo mi se prestrašnim čak i misliti o svom užasu spoznaje, o trenutku saznanja, o osjećaju bespomoćnosti i potpune izgubljenosti, o strahu koji paralizira i dušu i tijelo i misli, strahu koji ledi krv u žilama, dezorijentisanosti i gubljenju kompasa, orijentira, osjećaju zatvaranja zidova oko sebe, o mraku, potpunom crnilu i bezizlazu. I onda ponovo zasvijetli Donna, ona prkosna, ponosna, buntovna i pozitivno drska djevojka, javno pokazuje i dokazuje da se slomiti ne da! Ni s rakom ne želi kompromis. Ni sa strahom. Ničim negativnim. Opredjeljuje se za borbu. Za dalji rad. U radu je spas. I u pozitivnim mislima. I djelima. Uz sve aktivnosti Donna počinje pisati knjigu. I to sam saznala putem njene Facebook stranice. Ja pišem od osnovne škole, tridesetak godina objavljujem romane, priče, drame, putopise, pjesmice i bajke za djecu neopterećena pitanjima hoće li to još neko čitati. Jednostavno, to je moja potreba. I nisam se zadržavljala. Nikad do ovog jula. Jula koji je bio neuobičajeno, neugodno topao, vreo, pa je godišnji odmor protjecao, a neko mi mrtvilo, gotovo letargija, obuzelo i tijelo i dušu. A onda dobijem rukopis *SOBA ZA NIKOGA*, pročitam na dušak pa zastanem. Zabuđena, sretna, sjetna, uplašena, s neizrecivim poštovanjem. Zabuđena – jer je ovo mnogo više nego što sam očekivala, sretna zbog spoznaje da neko ko je i čovjek i umjetnik na nekom drugom planu umije ovako lijepo pisati, uplašena što neću umjeti iskazati sve što je ova knjiga u meni pobudila, s poštovanjem – jer je sadržaj vrijedan poštovanja, sjetna što bitka nije završena. Očekivala sam tešku, mučnu, tužnu ispovijed teško bolesne mlade žene koju ću čitati s naporom i u suzama. Pa sam ostala iznenađena kad sam shvatila da je bolest za nju bila tek inicijalni momenat da krene u avanturu pisanja. Riječ – avantura – koristim u afirmativnom smislu, uostalom, svaka je umjetnost svojevrsna avantura. Donna tačno zna šta reći i kako to reći. Gotovo da nema sfere života o kojoj ne piše, porodici, prijateljstvu, ljubavi i neljubavi,

dobroti, bolesti, smrti, vjeri, oprost i mnogim sitnicama koje život znače. A sve je protkano onom elementarnom dobrotom koja čovjeka čovjekom čini. Gdje je tu njena bolest? Ona je tek lajt motiv oko koga se priča tka, lagano, profinjeno, pažljivo kao što su vrsne tkalje nekad davno u tišini svojih soba najljepša i najtananija platna tkale. Magično poput čarobnjaka nas vodi kroz sopstveni svijet, upoznaje s čitavom lepezom likova i događaja. Fascinantna je lakoća s kojom istresa svoju dušu bez straha, bez stida, bez potrebe da nešto zaniječe, od nečeg se ogradi, od nekog zatraži aboliciju. I uz sve to da svoju priču potpuno liši svake, pa i najmanje patetike. Više je patetike u ovom mom osvrtu, nego u cijeloj njevoj knjizi. Ona se s neopisivom lakoćom i sva u zanosu igra riječima, niže ih kao što je nekad nizala bobke različitih, a prelijepih boja u unikatne niske. To nije knjiga za ovaj trenutak, ovaj prostor, ovu godinu. Sveprostorna je i sjevremenska. S užitkom će je čitati svi, a onima koji se nađu u dubokom životnom tjesnacu, u potpunom mraku, u osjećaju bespomoćnosti i beznađa i straha bit će spoznaja da izlaza uvijek ima, bit će maleno svjetlo koje će ih voditi ka njemu, koje će im pomoći osoviti se na svoje noge i zakoračiti, u početku klecajući, ali će sa svakim novim korakom biti sigurniji. S istinskim poštovanjem prema ovoj knjizi, preporučujem je svima, starima i mladima, zdravima i bolesnima, radosnima i tužnima, jakima i slabima. Sve su to promjenjive kategorije, knjiga je konstanta. Upoznajte autoricu da biste upoznali sebe.

Respect, Donna!

U Travniku, 28. 7. 2015.

Nura Bazdulj-Hubijar

Uvod

Jedino ono što sami proživimo i osjetimo na svojoj koži možemo i shvatiti i razumjeti u cijelosti. Osjećala sam kako mi se ruka leđi od tekućine prve kemoterapije, koja je kap po kap satima curila kroz infuziju, ulazila mi u vene i obuzimala tijelo na neki čudan način, sve više. Ne postoje riječi koje mogu da opišu to stanje u potpunosti. Pokušavala sam naći bolji položaj glave i tijela, okrenuti se na drugu stranu kreveta, ali šta god bih napravila nije pomagalo. Sve me je žuljalo. Krevet je bio neudoban za mršavicu poput mene, ali problem nije bio samo u krevetu. Žuljale su me vlastite kosti. Utonula sam u plavu bolničku posteljinu, iz koje je jedva virila desna ruka sa zabodenom iglom i cjevčicom. Slučajno sam pogledala u lijevu i pomislila sam da mi se smanjila gejša. I zmaj mi se smanjio!

A jednom, kada me medicinska sestra ubola, nakon već bezbroj ubadanja do tada, pomislila sam na precizno i konstantno bockanje igle za tetoviranje. Odmah zatim, lančano se nadovezala pomisao i sjećanje na sve osude, što dobronamjernih ljudi, što lažnih moralista kako je nama **“TO tetoviranje”** zabranjeno, kako to nije dozvoljeno u islamu, da su to šejtanska posla i šta mi sve nisu govorili.

I evo... Ako i to treba da prihvatim – predajem se! Prihvatam krivicu! Ako je Bog zaista trebao da me kazni zbog tog grijeha, onda – dragi moj Bože, Ti i ja smo sada kvit.

Kazni me... O, Bože, kazni me za sve.

Riječi su moje davno napisane, otpjevane i proslavljene pjesme. Kažu da je svaka izgovorena riječ molitva i činilo se da su neke misli i rečenice došle na naplatu, i bila sam svjesna da me za kaznu čeka sve ono s čime se još nisam susrela. Igle, infuzije, pregledi, nalazi... Već sam bila umorna od svega, a bio je to tek početak.

Poglavlje I

Mallorca.

Početak ljeta 2013. Godišnji odmor.

Ljepota!

Bila sam u fazi važnih životnih odluka i u tom odlučnom stanju da nešto promijenim obuzela me i ogromna želja da se istetoviram. Da zabilježim svoju priču do te tačke, a onda da neke stvari i navike promijenim zauvijek. Pokušala sam upravo tetovažom da zatvorim jedno poluvrijeme. Jedno bogato poglavlje veličanstvenog života potpuno spremnog za promjene.

Na španskim plažama su svakodnevno šetale zgodne žene svih generacija sa šarenim tetovažama. *Sunca, ornamenti, portreti, imena, datumi... Crne i slike u bojama.* Gledala sam danima okolo. Pijuckajući sangriju na plaži posmatrala sam svaku tetoviranu ženu... *Nose ih na vratu, ruci, leđima...*, i razmišljala sam o svim razlozima **ZA I PROTIV**. Šta god sam pomislila bilo je ZA, ZA, ZA... ZA!!! Tražila sam i najmanji razlog protiv, da bih odbila tu želju, ali nisam ga našla. Razmišljala sam: *Ne planiram raditi kod nekog "šefa" koji će mi držati predavanje o tetovaži, dovoljno sam odrasla, umjetnik sam, samostalna, ne polažem nikome račune, i baš ništa mi nije stajalo na putu da potpuno "išaram" ruku.* Jednostavno, bilo je to pitanje sad ili nikad. Isto kao što je bilo pitanje sad ili nikad da ljetu prije ovoga, odemo na rafting na Uni, pa sam i tada pri strahovitom prevrtanju čamca išarala ruku za uspomenu, ali ne planiranim tetoviranjem, nego iznenadnim deranjem kože uz jednu ostru skrivenu sedru, dok sam pokušavala iz dubine da isplivam na površinu. Ali **jednom se živi**, zar ne?

Zmaja... Velikog... preko cijelog ramena, pomislila sam.

A onda je prestao *show* tetovaža i vratili smo se s plaže u vilu. Dva velika zlatna retrivera su nas spremno dočekivala. Pojavili bi se odjednom iza velikih cvjetnih grmova i onda bi skakali po nama

od dragosti što smo se vratili. Iako tada nismo bili sjajnih materijalnih mogućnosti i zbog problema s bendom smo rjeđe radili, bili smo u gostima kod vrlo bogatog domaćina i bilo je fenomenalno petnaest dana živjeti i osjećati oko sebe sav taj luksuz. Kompletan ambijent bio je doslovno kao iz španskih serija...

Palma de Mallorca je još jače šljaštala u večernjim satima dok sam s našeg udaljenog brda posmatrala polijetanja i slijetanja aviona i užareni grad koji kao da se topio pred mojim očima. Sjedila sam na terasi kraj bazena i pila na slamku svoju redovnu večernju vodu s limunom koja je bila već topla. Listala sam na netu slike raznih orijentalnih kineskih i japanskih tetovaža i zamišljala sam svog zmaja. Moj kineski horoskopski znak.

Jedna kineska poslovice kaže: “**Čuvaj se žene zmaja.**” Možda to nije ni poslovice i ne znam više ni ko mi je to rekao. Znam samo da je bilo davno i jedino je taj dio ostao da živi sa mnom duboko u sjećanju.

To je utjecalo na nastanak pjesme *Čuvaj se dušo*, ali od tog sjećanja je ostalo samo *čuvaj se*, jer valjda mi je tad, s dvadeset i kusur godina, bilo neprijatno napisati riječ *zmaj* u pjesmi. Ionako su me već počeli nepravedno prozivati za lake note, a tu početničku sramežljivost sam nadoknadila na moje veliko zadovoljstvo desetak godina kasnije pjesmom *Žena Zmaj*. Mladalačka emocija je jedinstvena, ali potpuna sloboda nam valjda dolazi s godinama, pa tako i ona umjetničkog izražavanja.

Zmaj – simbol snage. Zaštitničke snage. Da me čuva od zlih pogleda i jezika. Kad okrenem leđa da posmatra s ramena. Da me čuva i štiti od svih loših trenutaka i ljudi koji su me u prošlosti povrijedili. *Da, nema sumnje, tetovirat ću se.*

Zmaja i to velikog, s dugačkim repom preko cijele lijeve ruke. Ilustracija bez boja, Zmaj s koi japanskom **Ribom** koja ovdje simbolizira **Novi početak** i Sreću. I da, još jedan veliki vodeni Cvijet života. Sunce i Oblake koji se razmiču pred sunčevim zrakama sa znakom mog Džavida. **Lav**. Na sred sunca. Da čuva svjetlo od oblaka. Ako te gledam ja, gleda te i Džavid. I meni jednu gejšu. S

puno cvijeća. Ona zabavlja samo mene. Ostale slike zabavljaju publiku. Velika tetovaža s još većim značenjem.

Nisam mogla da zamislim ni u najluđim snovima da će upravo to što sam odredila slikama biti **moje najveće životno iskušenje**, koje je upravo oslikano na koži cijele lijeve ruke kao predskazanje i podsjetnik. Bila sam potpuno nesvjesna budućnosti koja se bližila.

Kazni me, o, Bože, kazni me za sve i daj mi snagu Zmaja za borbu s Ribama u Novom početku s puno Cvijeća i Lavom da mi čuva Sunce od Oblaka, koji prijete da ga zaklone i vječni Mir u broju 8. Zmaju daj velike rogove, dugu gustu kosu i čvrste kandže da ga održe na nogama. Zamotaj ga u obliku broja 8 da vječno čuva Mir, jer sutra je Novi dan i slaba, jača sam.

Tek sada vidim da je to zapravo bila prava molitva.

Sve što izgovorimo je molitva, zapamtite! A ono što mislimo drugima čini nas i bližima i daljima, što jedne drugima, što prema Bogu, što od Boga.

Zmaj je predstavljao mene u mom najgorem obliku za sve one koji su me do tada na bilo koji način povrijedili, uvrijedili i naniželi zlo. Bila sam čak žestoki protivnik tetovaža, “upropaštavanja tijela slikama koje vam se za par godina možda i neće sviđati”, tipične fraze i stereotipi, ali ja ne znam šta se desilo u mojoj glavi da sam se odlučila na ovaj način obilježiti i to sa zrelih **36 godina**. Kažem zrelih, jer sam do 36. već imala 20 godina radnog iskustva u muzici i životu i sve to je prilično utjecalo na mene da sazrijem ranije u odnosu na svoju generaciju.

Počela sam raditi jako mlada. Postala sam poznata i popularna još u svojim ranim dvadesetima. Još puno prije vremena YouTubea, Googlea i Facebooka. Davno sam dostigla san mnogih i u tom trenutku već ostvarila sve što se u muzici moglo sanjati: od pjevačice, kantautorice do hita godine, kantona, države, regiona. Bezbroj uspješnih turneja, zemalja, kontinenata, koncerata, klubova, žurki, festivala u 15 godina uspješne karijere Donne Ares koja je obilježila značajan period u muzičkom stvaranju mladih umjetnika mlade Bosne i Hercegovine, o čemu svjedoče brojni zapisi,

nagrade i priznanja. Obišla sam pola svijeta zahvaljujući svojoj muzici i bila sam u tom smislu vrlo ostvarena, sretna i zadovoljna.

– Čim se vratimo kući iz Španije idem se tetovirati! Već sam kontaktirala Ferhata za termin i sve smo se dogovorili – značajno sam govorila svojim.

– Ooooh, super!!! Šta ćeš tetovirati? – pitala je Sani, Džavidova starija kćerka, dok je izlazila iz bazena zainteresirano gledajući. I Sani ima tetovaže, a onda je meni ispričala kako se i Ajla tetovirala, a ja se šokirala.

– Zar Ajla ima tetovažu??? Pa nema više dileme nikakve! Kad Ajla ima tetovažu i nije se bojala, ne znam šta ja tu više čekam.

Ajla je bila Džavidova mlađa kćerka iz prvog braka sa Stankicom. Svi smo se i više nego odlično slagali i nismo imali nikakvih problema u odnosima, iako su kolege i mediji ispočetka pokušavali da nas zavade.

Džavid me jedino pitao da li sam stvarno sigurna za tetovažu, on nije bio naročito oduševljen, ali nije imao ništa protiv, jer nije želio da mi brani. Znao je da je to nešto što ja stvarno želim i samo mi je naglasio da dobro razmislim, jer nakon kompletnog tretmana nema povratka na staro. Isto tako bi postupio i moj otac, ali njega više nije bilo da ga pitam. Ipak je u pitanju bila cijela ruka. Bit će pogleda... Predrasuda... Rekla sam: “Neka će! Moram je uraditi!” Mislila sam da će se nešto desiti, ako je ne uradim i to poglavlje će ostati zauvijek otvoreno, a važne stvari i navike sam hitno morala i čvrsto odlučila presjeći.

Između ostalog bila je veoma sporna i problematična moja nestalna, a kasnije za mene već i prekomjerna kilaža, s kojom sam se borila posljednjih par godina. Činila me jako nesretnom, nisam više bila tako okretna i poletna i sve me to vrlo deprimiralo. Uvijek sam se znala dobro “spakovati” da se višak toliko i ne vidi, pa uživo nisam imala većih problema, ali s kamerom jesam. A kamera je bila moj život. Na radikalne poteze sam se odlučila iz više razloga. Zbog posla, zdravlja i testiranja lične volje da postignem savršenu liniju samo zbog sebe. Ako bih to radila samo zbog posla,

znala sam da ne bih uspjela. A uspijem li zbog sebe i poslu će donositi korist. Tada sam se praktično ucijenila tetovažom:

“Ti ćeš biti debela žena s velikom, ogromnom rukom i živjet ćeš nesretno s tom slikom kao kaznom ili ćeš postati zgodna žena, fina i tanka s oblinama, a ta slika će biti samo nagrada i lijepi, umjetnički ukras. Pa ti izvoli i vidi šta ćeš”, **vrlo težak način suočavanja** sa samom sobom.

A sve to na račun lijenosti i mog dugotrajnog izbjegavanja obaveza vezanih za mršavljenje, odustajanja i samo zato što nisam nikad kao do sada čvrsto odlučila srediti liniju, ali čvrsto i u punom smislu te riječi. Kad se ja i moje drugo ja konačno dogovorimo, onda tu nema više nikakvih smetnji. Tetka Petka mi je uvijek govorila da ja **sve što radim, odradim s karakterom** pa tako ću i ove tri male želje, da smršavam, uradim tetovažu i krenem ispočetka. Akcija! Kažu da bocka, grebe i boli, ali izdržat ću.

Već u Španiji počinju prve korekcije ishrane. Obroci su manji i svježiji i maksimalno koristim bogatu ponudu španskih štandova voća i povrća bezbroj sorti. Izbjegavam tjesteninu. Kafu već oduvijek ne pijem tako da nisam imala nikakvih posebnih ovisnosti kojih se moram riješiti. Izbacila sam i čokoladu. Kafa – to je samo ovisnost. Puka navika. Rutina. A pila sam je puno, previše. Nes kafa s toplim ili hladnim mlijekom i dva umjetna zaslađivača svakodnevno. I tako sam se mjesecima, godinama punila mlijekom ili Nes kafom, ali to je ono što naručujemo. Zapravo bismo trebali razmišljati da uzimamo **puno mlijeka s jednom ili dvije kašičice Nes instant praha**.

Još prije nekoliko godina sam dobila prvi ozbiljan savjet o mlijeku, kada mi se uklještio živac na leđima i nisam mogla mrdnuti. Bila sam se ukočila i sjećam se tog jutra u **Beogradu** dok smo Džavid i ja čekali da svane da krenemo u potragu za prvim doktorom ili fizioterapeutom. Tada su mi rekli da bih trebala prestati piti mlijeko u većim količinama zbog mliječnih kiselina.

Iako mi je to bilo u podsvijesti, ipak sam prvom prilikom tražila od konobara Nes s toplim mlijekom, u blizini Košutnjaka gdje

smo uglavnom provodili vrijeme zbog snimanja. Kod nas to i nije bio toliki problem s obzirom na to da je kod nas Nes prilično mali u odnosu na zapadni Latte Macchiato u velikoj i visokoj staklenoj čaši od minimalno 2 dl. I tako vikend Njemačka, vikend Švedska. Punila sam se mlijekom, ubijedena da pijem kafu s mlijekom, zbog kafe (nisam u to vrijeme bila ljubitelj crne). Mislila sam čak i da malo jedem, a sve što sam jela bilo je u granicama prosječnog obroka svakog umjerenog čovjeka. Kasnije sam saznala da mlijeko uopće ne odgovara mom metabolizmu i da ga teško probavljam zbog laktoze, zbog koje sam se vjerovatno i debljala, i počela sam ga izbjegavati potpuno.

Vremenom sam uvidjela da moje **nekonzumiranje mlijeka daje odlične rezultate**. Počela sam se nekako topiti. Svidjelo mi se to. Saznala sam da je dobro uključiti u doručak kuhana jaja svako jutro, bar jedno vrijeme dok držim dijetu, jer jaja su puna proteina, pa vrlo dobro zasite do ručka i počela sam da praktikujem i to. Uz čašu mlake vode s limunom kuhana jaja su postala moj redovni jutarnji ritual. I sve to prije obaveznog treninga. Počinjem misliti da je sve ovo vezano za mršavljenje bila priprema ili generalna proba izdržljivosti za ono što me u životu tek čekalo.

Nakon Španije i čvrste odluke da ću se potpuno stesati, uvela sam fitness-trening u svakodnevnu praksu. I to sama sa sobom. Uz laptop, YouTube i ogledalo. I lagano... *jedan... dva... jedan... dva...* serije čučnjeva, serije trbušnjaka. I tako dan za danom. Počela sam pomalo sužavati odjeću i bila sam sretna u cijelom tom procesu. I na televiziji sam već izgledala odlično, ali i trenirala sam, znojila se dan i noć i nisam se štedjela.

Za par mjeseci sam se generalno osjećala bolje. Bila sam fizički spremnija, lakša, lepršavija. Dobila sam na poletu i bila manje nervozna. Krenula sam i na grupni trening kod Edite i Agima, radila u grupi koliko sam stizala. Uživala sam u boksu. Održati redovan tempo grupnih treninga mi je bilo nemoguće radi čestih odlazaka i putovanja zbog nastupa po Evropi. Znali smo otići na jedan dan, vikend, a nekad po petnaest dana i duže. Zato je naj-

bolja opcija za mene bila čvrsta volja, YouTube i redovno brojanje pred ogledalom. Svakog dana.

Trošila sam se maksimalno i hranila zdravo. Bila sam uporna i istrajna. Pravi sportski duh se u meni probudio i već su se vidjeli rezultati.

– Ooo, jesi to ti? – Džavid bi mi znao dobaciti kad primijeti napredak.

– Jesam li? – odgovorila bih zadihano između dva čučnja.

– Još malo i bit ćeš kao prije deset godina – nastavljao me hrabriti i pratila sam u ogledalu kako odlazi svojim poslom vidno zadovoljan rezultatima. A mene je to Džavidovo predviđanje još više poticalo da nastavim brojanjem čučnjeva i raznih drugih serija vježbi koje sam tada radila.

Jedan dan sam završila s treningom i pogledom na datum na nekoj TV-najavi shvatila sam da je ostalo još vrlo malo vremena do Nove godine. Morala sam krenuti u akciju traženja haljine, s obzirom na to da sam imala dogovoren novogodišnji koncert u dvorani Mejdan u Tuzli. Trebalo mi je nešto veselo, nešto što šljašti, za veliku binu i konačno nešto kratko za promjenu. Nisam uspjela naći ništa odgovarajuće i gotovo pred odustajanje Džavid je rekao:

– A zašto ne probaš onu tamo?

– Koju? – a već je zamolio prodavačicu da izvuče haljinu iz izloga.

– Ovo je S veličina – rekla je djevojka pružajući je.

– Nema veze, dajte da probam za svaki slučaj, baš mi se sviđa taj kroj!

Uzela sam haljinu i navukla je onako preko majice i svega što sam u tom trenutku imala na sebi. Uska mini haljina dugih rukava. Zlatna. Savršena. Odmah sam smislila – duge čizme preko koljena, u to vrijeme još nisu bile modni hit, ali meni su te čizme bile hit svih vremena. Ubrzo su viđene na gotovo svim pjevačicama na svim muzičkim TV-kanalima. Nipošto ne želim optuživati da su me kopirale, samo želim da kažem da sam uvijek nekako znala unaprijed šta će se nositi, mada to nisam stalno kroz

svoj stil i pokazivala. Prije nekoliko godina sam naručila od šnajderice da mi sašije helanke, da bi se za par sedmica pojavile u *Cosmopolitanu* kao veliki modni *must have*, a do tog trenutka su bile veliki modni prekršaj. Isto je bilo s nitnama i u još dosta situacija.

Uglavnom, stojim tako pred ogledalom u savršenoj zlatnoj haljini i savršenim dugim čizmama i već sam u mislima na bini u Mejdanu – i tek tog trenutka potpuno shvatam da sam uspjela. Konačno je to to! Gledam svoj odraz u ogledalu i dolazi do moje svijesti informacija da sam mršava. Tog trenutka shvatam. Do tada je bila pripravnost bez opuštanja, borba s ogledalima i nisam ni smjela pomisliti da sam sve bliže cilju, iako su mi prijatelji već govorili da jesam, ja nikad u to nisam bila sasvim sigurna. U ovom pobjedonosnom momentu su pale sve moje buduće brige oko kilaže, plan završetka svih dijeta i nastavak održavanja laganijim treninzima.

Tanka s oblinama. To je ta savršena linija. *Bravo, Donna!*

– Uzimate ipak haljinu – misli mi prekida prodavačica.

– Naravno – odgovaram sretno i s osmijehom dok je svlačim sa sebe.

Bila sam više nego zadovoljna. Ono kad kažete **ZADOVOLJNA ŽENA**. Tog trenutka sam to bila ja. Mislim da nema veće ženske sreće od one kad može da obuče sve što poželi. Uspjela sam doći do cilja. Bravo, zmajčino. Konačno sam fit. Isplatio se proliveni znoj, treninzi, čučnjevi, dijete i odricanja. Tetovaža na tankom ramenu je izgledala odlično i osmijeh mi više nije silazio s lica.

Priznajem, nije bilo lako i sve oko mršavljenja je bilo stresno kao i većini žena, ali nema ljepše nagrade od one kada sve što izvučete iz ormara možete nositi bez straha i bez onog razmišljanja **DEBELA SAM**. Više nisam bila.

Život i karijera su išli ustaljenom putanjom, a to što sam ponovo mršava i zgodna je bila jedna nova, samo moja i u to vrijeme jedina istinska radost. Trijumf volje i posvećenosti! Svu garderobu sam prilagodila novom stasu i uživala sam u novoj savršenoj liniji manje od godinu dana.

Negdje početkom ljeta 2014. imali smo u planu razne muzičke projekte. Bila sam nesretna što ne mogu naći odgovarajućeg bubnjara i nismo mogli raditi kako treba, a to je vuklo za sobom niz novih problema. Džavid nije smio ništa ozbiljno da planira, a ja nisam željela da nastupam u bilo kakvoj drugoj varijanti i postala sam prilično razočarana u sve to. Odlučila sam da jedno vrijeme pauziram, posvetim se pisanju novog albuma, da malo odmorim od Donne Ares, njenih turneja i problema s bubnjarima.

Zadnji singl je prošao odlično, zatim *rođendanska* pjesma, a već sam bila izbacila i novu baladu. Pripreme oko snimanja video spota uveliko su tekle. Krajem sedmog mjeseca pojavila mi se **sitna izbočina poput kvržice** na lijevoj preponi. Mislila sam da je urasla dlaka i nisam tome pridavala ama baš nikakav značaj, s obzirom na sve kozmetičke tretmane kojima sam kao žena bila izložena, opravdano sam pomislila da je urasla dlačica i da će proći. *Ma ništa, sitna mala kvržica. Nebitna... Daj da vidim šta ćemo s tim spotom.* Tako sam razmišljala.

Džavid i ja smo u augustu iznenada odlučili otići za Njemačku, jer bi nam u tom slučaju bilo praktičnije raditi. Planirali smo ostati tamo. Bihaćki stan smo već svakako dali u oglašavanje na prodaju i nismo planirali dolaziti u Bosnu neko vrijeme. Iza Džavidovog rođendana 18. augusta tako smo i napravili. Via Oberhausen.